

Mål C-234/97

Teresa Fernández de Bobadilla mot Museo Nacional del Prado m.fl.

(begäran om förhandsavgörande från Juzgado de lo Social n°4 de Madrid)

”Erkännande av examensbevis — Konservator av kulturföremål —
Direktiven 89/48/EEG och 92/51/EEG — Begreppet ’reglerat yrke’ — Artikel 48
i EG-fördraget (nu artikel 39 EG i ändrad lydelse)”

Förslag till avgörande av generaladvokat N. Fennelly föredraget den
15 oktober 1998 I-4776
Domstolens dom av den 8 juli 1999 I-4795

Sammanfattning av domen

1. *Fri rörlighet för personer — Etableringsfrihet — Arbetstagare — Erkännande av utbildnings- och andra behörighetsbevis — Tillämpningsområde för direktiven 89/48 och 92/51 — Reglerad yrkesverksamhet — Begrepp — Räckvidd — Verksamhet som regleras av bestämmelserna i ett kollektivavtal — Villkor för att omfattas — Allmän reglering av yrkesverksamhet
(Rådets direktiv 89/48 och 92/51)*

2. *Fri rörlighet för personer — Etableringsfrihet — Arbetstagare — Utövande av ett yrke inom ett offentligt organ som regleras av bestämmelserna i ett kollektivavtal — Krav på ett behörighets- eller utbildningsbevis som intygar en yrkeskvalifikation som erkänns av myndigheterna i medlemsstaten — Tillåtet — Skyldighet för medlemsstatens myndigheter att undersöka om de utbildningsbevis, examina och kvalifikationer som krävs enligt nationell rätt motsvarar dem som erhållits i andra medlemsstater (EG-fördraget, artikel 48 (nu artikel 39 EG i ändrad lydelse); rådets direktiv 89/48 och 92/51)*

1. Bestämmelserna i ett kollektivavtal som allmänt reglerar tillträdet till och utövandet av ett yrke kan dessutom utgöra "lagar och andra författningar" i den mening som avses i artikel 1 d i direktiv 89/48 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier och artikel 1 f i direktiv 92/51 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning och skall således anses reglera en yrkesverksamhet i den mening som avses i direktiven.

Tillämpningsområdet för ett kollektivavtal kan anses tillräckligt allmänt för att "reglera" ett yrke, om bestämmelserna i ett kollektivavtal mellan ett offentligt organ och företrädarna för dess anställda är desamma som bestämmelserna i andra kollektivavtal, vilka ingåtts separat av andra offentliga organ av samma typ, och, i ännu högre

grad, om dessa avtal följer av en enhetlig administrativ politik som har slagits fast på nationell nivå. Så emellertid inte fallet med bestämmelserna i ett kollektivavtal som endast reglerar förhållandena mellan arbetsgivaren och arbetstagarna inom ramen för ett och samma offentliga organ.

2. Artikel 48 i EG-fördraget (nu artikel 39 EG i ändrad lydelse) skall tolkas så, att

— den inte utgör hinder för bestämmelser i ett kollektivavtal som är tillämpligt inom ett offentligt organ i en medlemsstat, enligt vilka rätten att inom detta offentliga organ utöva ett visst yrke — som inte är reglerat i den mening som avses i direktiven 89/48 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier och 92/51 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning — är förbehållen personer

som innehar ett behörighetsbevis som har utfärdats av en läroanstalt i denna medlemsstat eller ett behörighetsbevis som har utfärdats utomlands och erkänts som likvärdigt av de behöriga myndigheterna i samma medlemsstat,

— de myndigheter i denna medlemsstat som är behöriga att erkänna eller godkänna utländska examensbevis eller, om det inte finns något allmänt förfarande för godkännande eller om detta förfarande inte är förenligt med de gemenskapsrättsliga kraven, det offentliga organet självt, emellertid är skyldiga att i fråga om examensbevis som har utfärdats i en

annan medlemsstat undersöka i vilken utsträckning de kunskaper och kvalifikationer som garanteras genom det examensbevis personen i fråga har förvärvat motsvarar dem som krävs enligt lagstiftningen i värdmedlemsstaten. När dessa kunskaper och kvalifikationer endast delvis motsvarar varandra, är det de behöriga nationella myndigheterna eller, i förekommande fall, det offentliga organet som har till uppgift att bedöma om de kunskaper personen i fråga har förvärvat inom ramen för en utbildning eller genom praktisk erfarenhet är tillräckliga för att styrka att personen har de kunskaper som inte garanteras genom det utländska examensbeviset.